

[Peter Holst.]

tere de eksisterende mentalhygiejnikernar-komanioverdrivelser“.

I og for sig er der her tale om en smule sprogfornyelse; på den anden side må man nok nærmest hælde til den anskuelse, at der er tale om en lidt grovkornet beskyldning mod visse grupper inden for det sociale personale, noget, man i og for sig må synes er en smule utidigt.

Venstre lægger afgørende vægt på den ægte decentralisering, der ligger i, at eksempelvis mødrehjælp og revalidering i fremtiden skal drives af vore to kommunetyper i et samarbejde. Der er ikke her tale om blot en udflytning af central administration, men der er tale om en regulær virksomheds-overdragelse, og det kan vi helt ud bifalde.

Vi tror, det vil vise sig, at det arbejdsredskab i form af bilstandsloven, som vore kommuner nu får udleveret, vil kunne bruges sådan, at den mest sårbare del af befolkningen, de, der er brugerne af vort bilstandssystem, netop vil være godt tjent med det store lovgivningskompleks, vi nu er ved at lægge sidste hånd på.

Grethe Philip (RV):

Vi har under udvalgsarbejdet været inde på en meget lang række spørgsmål. Jeg skal nøjes med at knytte nogle bemærkninger til enkelte af ændringsforslagene og til visse dele af betænkningen og til sidst gøre nogle konkluderende bemærkninger.

Det radikale venstre er enig med ministeren i, at børne- og ungdomsværnenes tid er forbi, at de må nedlægges, og at deres opgaver skal overtages af kommunernes social- og sundhedsudvalg. Det er et led i forsøget på at samle opgaverne om enkelte organer og give familierne en bedre vejledning. Men vi finder, at socialudvalgene i de kommende år, når bilstandsloven træder i kraft, vil få meget store og vanskelige opgaver pålagt, og at det kan være vanskeligt for nogle af de små kommuner at klare dette. Derfor har vi stillet forslag om, at der åbnes mulighed for kommunalbestyrelsen for at lade børne- og ungdomsværnene fortsætte denne kommunalvalgsperiode ud. Det har været os magtpåliggende i det radikale venstre at sikre, at de klienter, der tidligere søgte mødrehjælpen, stilles lige så godt og betryggende, som de blev før. Vi mener, at det for de enkelte

kvinder bør være frit, om de i en faderskabssag skal henvende sig til kommunens socialudvalg eller de kan gå til amtskommunens socialcenter, og jeg er glad for, at ministeren, som jeg forstår, også vil gå ind på denne tanke, når det endeligt skal fastlægges.

Vi ønsker, at seksualvejledningsklinikkerne skal føres videre, og at det skal ske på amtskommunens ansvar; jeg er meget tilfreds med, at ministeren har bebudet, at der senere vil komme et lovforslag herom.

Revalideringen skal jo nu overgå til kommunerne. Det har vel været et af de allervanskeligste spørgsmål, vi har drøftet i udvalget, dette, om kommunerne nu kunne magte denne store opgave. Jeg finder, det er meget vigtigt, at det nu i de kommende cirkulærer bliver tydeligt indskærpet kommunerne, at de skal søge hjælp og støtte hos amtskommunen, hvor de finder de selv står på noget gyngende grund, og at det tilsvarende indskræpes amtskommunerne, at de skal vedstå sig deres forpligtelser til at bistå kommunerne med sagkyndig bistand.

Finansieringsspørgsmålet har jo været noget af det helt centrale, og jeg vil gerne understrege betydningen af det afsnit i betænkningen, som vedrører neutraliteten over imod tilgrænsende områder. Hvis kommuner og amter skal arbejde med forskellige refusionsprocenter og forskellige systemer og tilskudsregler, risikerer man, at de derved indirekte opmuntres til at vælge en forholdsvis dyr og uøkonomisk støtteform, hvor de med lige så godt resultat og virkning for klienten kunne have valgt en billigere. Det vil være uhensigtsmæssigt, og det radikale venstre lægger derfor vægt på det tilsagn, vi føler vi har fået fra socialministeren om, at han seriøst vil tage denne problematik op og vil være positiv over for at fremsætte forslag i næste samling om ændringer af finansieringen af nye førtidspensioner, af invalidepensioner og af dagpenge.

Det radikale venstre kan tilslutte sig de forslag, der er fremme om finansieringen, men vi lægger afgørende vægt på, at man arbejder sig frem til andre former, hvor det i højere grad bliver bloktilskud, og hvor refusionsordningerne tilsvarende attrappes; vi mener, at dette bør ske fuldstændigt til april 1978. Men vi er også klar over, at det forud-